

Jan Keller bez cenzury: Svíjení demokracie

- CZ24 News | 11. května 2023

Keller bez cenzury: Jan Keller dnes píše o proměnách demokracie, kterou má dnes garantovat obsazení institucí stranami a politiky, kteří se sami prohlásili za demokratické.

Politici často a rádi mluví o tom, že právě jejich strana je zárukou dalšího rozvoje demokracie v zemi. Zapomínají, že politika je vysoce dynamický proces, ve kterém se demokracie může nejen slibně rozvíjet, ale také pořádně svíjet. U nás jsou ke svíjení demokracie používány tři osvědčené nástroje. Zkušený profesionál je dokáže uplatňovat všechny v dialektické jednotě.

Základem je nová klasifikace politických stran. V minulosti se střetávaly třeba strany monarchistické a republikánské. Navzájem odlišné programy nabízely také strany pravicové a levicové. Zvyk byl takový, že kdo ve volbách prohrál, fungoval nadále v politice jako opozice s možností opět sestavovat vládu, pokud vítězové minulých voleb udělají mnoho chyb, či se dokonce ukáží jako neschopní řídit zemi.

Těmto dobám je už odzvoněno. Nová klasifikace dělí strany na demokratické a nedemokratické. Ti, kdo byli jednou zařazeni mezi nedemokraty, už pochopitelně nemohou představovat alternativu ke stranám demokratickým. Největším problémem takto pojaté demokracie jsou volby. Lid se v nich už nerozhoduje mezi vládními stranami a opozicí, ale mezi dalším rozkvětem „vlády lidu“, jak se tomu ze zvyku říká, a jejím fatálním ohrožením. Jediným přípustným výsledkem voleb je jakýmkoliv způsobem zabránit stranám nedemokratickým získat mandát k vládnutí. Definitivního vítězství demokracie je dosaženo teprve tehdy, když jsou všechny politicky relevantní instituce natrvalo obsazeny pouze členy stran, které se staly demokratickými díky tomu, že se za takové prohlásily. Nedemokratické strany, jež o sobě také prohlašují, že ctí demokracii, tím pouze dokládají svoji zákeřnost a nebezpečnost. Není náhodné, že právě ony tak urputně kritizují snahy o zavedení korespondenčního hlasování. Vždyť jedině hlasování, jehož průběh a výsledky lze nesnadno ověřit, umožňuje demokratickým silám i do budoucna volby tolerovat.

Strany demokratické poznáme naprosto spolehlivě. Mají sice různé osazenstvo, které mezi nimi může podle potřeby putovat, všechny však razí v jádru stejný program. Navzájem se mohou lišit jen okrajově. Třeba v tom, jakou výši DPH navrhuji pro osvěžovače s lesní vůní, který den v měsíci by rády vyplácely seniorům nevalorizované důchody, anebo zda preferují jako den pracovního klidu Velký pátek či raději Zelený čtvrtek.

S tím úzce souvisí druhý prvek postupného svinování demokracie. Strany, které totožné programy nemají, a tedy do parlamentu nepatří, je nutno důsledně označovat jako populistické. Protože nikdo přesně neví, co populismus vlastně znamená (jde o termín užívaný pro různá politická uskupení ve Spojených státech, v Rusku a ve Francii od poslední čtvrtiny 19. století), stává se z něj pro demokratické politiky pomocník přímo neocenitelný. Postupem času si občan zvyká na to, že populismus není dán obsahem nějaké politiky, ale výhradně jen tím, kdo s takovou politikou přichází. Pokud by některá z demokratických stran navrhla přidat nějaké skupině obyvatel na platech, ulehčit život matkám s malými dětmi anebo třeba snížit daně na základní potraviny, populismus by to zaručeně nebyl. Podobné návrhy se stávají populistickými pouze v případě, že by s nimi přišla strana nedemokratická. Jestliže by své volební sliby nedodržela strana nedemokratická, máme zde další důkaz její věrolomnosti. Jestliže však volební předsevzetí ostentativně pošlapává strana demokratická, je to jen dokladem toho, že demokratický politik je svobodným člověkem, nikoliv otrokem svých slibů.

A je zde třetí bod nezbytný ke svinování demokracie. Podle něj nemá politika vůbec nic společného s prosazováním nějakých přízemních zájmů. Politika je záležitost mnohem úctyhodnější. Je vrcholnou fází boje Dobra se Zlem. Kulisy Dobra a Zla jsou naprosto nezbytné, má-li být ospravedlněno cokoliv, čeho se dopustí politik demokratický, a má-li být již dopředu odsouzeno cokoliv, co navrhne populist. Lidé vždy byli ochotni dopouštět se těch nejbестиálnějších věcí, pokud v rukou pevně třímali prapor Dobra. Bylo by možno o tom sepsat dějiny celé naší civilizace.

Jak známo, se Zlem se nesmlouvá, se Zlem se nevyjednává, Zlo je třeba v zájmu klidu, míru a pokoje definitivně zlikvidovat. Je to velká výzva pro demokratické strany a silná inspirace pro jejich poslání – vymýtit populismus, zavést řád a pořádek, a tím vítězně završit náročný proces svinování demokracie.

AUTOR: Jan Keller

[ZDROJ](#)